

МОЛОДИЙ КОММУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 117 (1973).

ЧЕТВЕР

3 ЖОВТНЯ 1968 РОКУ

Ціна 2 коп.

Пленум ВЦРПС

У Москві 1 жовтня почав роботу III Пленум ВЦРПС. Пленум розгляне питання: про участь профспілок у здійсненні технічного прогресу в народному господарстві; про заходи по дальшому поліпшенню роботи з профспілковими ядрами і активом; про основні напрями укладення колективних договорів на 1969 рік.

З доповіддю у першому питанні виступив заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Голова Державного Комітету Ради Міністрів СРСР В. О. Кирилін.

В нашій країні під керівництвом Комуністичної партії ведеться величезна творча робота, підкреслив доповідач. Завдання розвитку науки і технічного прогресу займають в ній одне з перших місць.

За роки Радянської влади число наукових працівників, включаючи викладачів вищих навчальних закладів, зросло в нас більш як у 60 раз, досягнувши до 1 січня 1968 року 770 тисяч чоловік. У Радянському Союзі тепер понад 2100 тисяч дипломованих інженерів, більш як у 2,5 раза перевищує число таких спеціалістів у США.

(ТАРС).

ШКОЛА ЛЕНІНА, УРОК ПЕРШИЙ

Позавчора почався навчальний рік у системі комсомольської політосвіти. В цей день близько 45 тисяч юнаків і дівчат області взялися за політичну книгу, прилучилися до безсмертних творів Ілліча. В багатьох гуртках і семінарах навчальний рік почався ленінськими уроками.

НА ТАКУ тему ленінський урок відбувся в гуртку «Бесіди про партію», що працює при комсомольській організації колгоспу «Іскра» Гайворонського району.

Комсомольці і неспілкува молодь зібралися в найбільшому приміщенні села — в спортивному залі школи, адже на урок прийшло понад 140 молодих виробничників і школярів, не рахуючи численних гостей — ветеранів колгоспного виробництва, перших комсомольців села.

Пропагандист Іван Маличенко і всі учасники уроку готувалися до цього дня заздалегідь. І сьогодні до послуг слухачів дві книжкові виставки: «Сила молоді носить ім'я Леніна» та «Комсомолу — 50», що їх підготували шкільна і сільська бібліотеки. Зал прикрашають чотирнадцять стелід про життя вождя, шлях Ленінського комсомолу, які вготували комсомольці колгоспу і школи напередодні уроку.

Звучить пісня «Ленін завжди живий». Учасники ленінського уроку крокують

ВЧИМОСЯ КОМУНІЗМУ, БУДУЄМ КОМУНІЗМ

до пам'ятника Володимиру Іллічу Леніну, покладають до підніжжя квіти. Коли знову повертаються до школи, пропагандист оголошує:

— Перше слово — Володимиру Іллічу Леніну!

Оплески. Тривалі. Дружні. Граptom: «Товариші, мені хотілося б сьогодні поговорити на тему про те, які основні завдання Спілки комуністичної молоді і в зв'язку з цим — якими повинні бути організації молоді в соціалістичній республіці взагалі...»

Коли учасники уроку прослухали промову В. І. Леніна на третьому з'їзді РКСМ, тоді повели мову про те, як виконують заповіді В. І. Леніна, як вчать комунізму і будують комунізм.

В цих питаннях виступили завідувача бібліотекою Ніна Рсманюк, агроном колгоспу Віктор Фусенко та інші.

Учасники уроку дали клятву на вірність справі Леніна, на вірність партії і народу. Закінчився урок співом «Інтернаціоналу».

ЗАПОВІТАМ ВІРНІ

На таку тему відбувся ленінський урок в гуртку «Наш Ленінський комсомол», що працює при комсомольській організації Компаніївської восьмирічної школи.

Пропагандист Ольга Сокуренько спочатку коротко розповіла старшокласникам, як народжувався комсомол, про роль Володимира Ілліча Леніна в його створенні, про п'ятдесятирічний шлях Ленінського комсомолу. І надала слово... Надії Константинівні Круцькій, а потім члену КПРС з 1898 року Олені Дмитрівні Стасовій.

Живий голос соратників вождя, що звучав із пластинок, схилював слухачів. І відразу мова пішла про те, як молодь виконує заповіді Володимира Ілліча.

Слухачі докладно зупиняються на питанні, що значить вчитися комунізму. Приємно чути, як шістнадцятирічні комсомольці ґрунтовно відповіли на це питання: вчитися комунізму — це брати активну участь в будівництві комуністичного суспільства, в створенні нових суспільних зв'язків між людьми, що вчитися комунізму — це поєднувати навчання з продуктивною працею, зв'язувати кожний крок своєї праці, освіти з боротьбою трудящих за перемогу комунізму.

— А як ви уявляєте справжнього будівника комунізму, з кого берете приклад? — пропонує нове питання пропагандист.

Кожний включається в розмову. Люда Каплум, Тая Возна, Наталя Тканова говорять, що справжній будівник комунізму — це людина, яка не шкодує самого себе в ім'я великої мети. Називають Сергія Лазо, Ф. Е. Дзержинського, Олексія Стаханова, Валентину Гаганову. Ось із кого молоді беруть приклад. І знову пластинка. На цей раз звучить рідний голос Ілліча:

«Що таке Радянська влада? В чому суть цієї нової влади, якої не хотуть чи не можуть зрозуміти ще в більшості країн?»

«Перше в світі влада держави побудована у нас в Росії таким чином, що тільки робітники, тільки трудящі селяни, включаючи експлуататорів, складають масові організації — Ради, і цим Радам передається вся державна влада...»

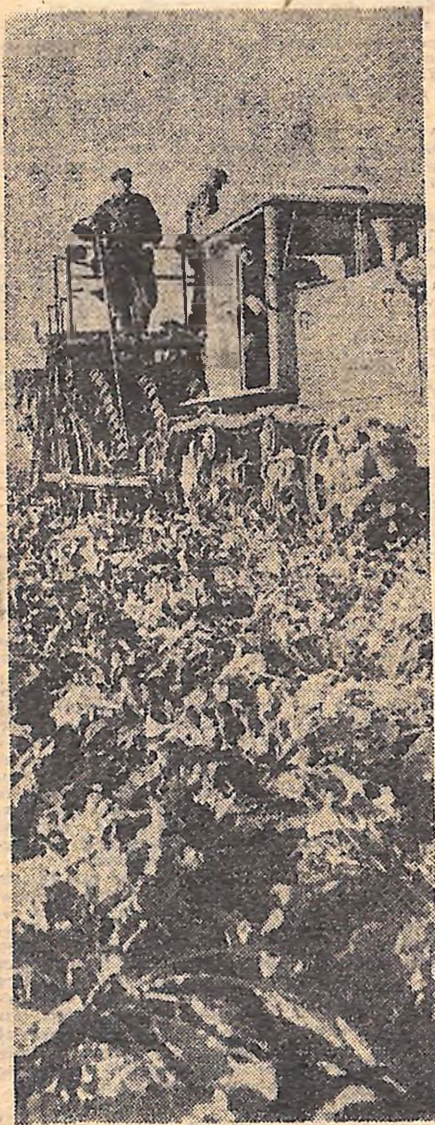
«Радянська влада в шлях до соціалізму, знайдений масами трудящих і тому — вірний і тому — непереможний».

І здається, що цей грамфонний запис і пам'ять серця стерли відстань, і молоді не

тільки слухають вождя, а й бачать його погляд, його виразні жести. Кожний учасник уроку — увага, слух.

Дякий час панує тиша. Кожний обдумує почуте. А потім знову диспут про те, що значить бути комуністом. Кожний зважує об'ємне ленінське «бути комуністом, це значить організувати і об'єднувати все підростаюче покоління, давати приклад виховання і дисципліни в цій боротьбі» із своїми конкретними вчинками і справами. Йде мова про авторитет комсомольського вождя, про авторитет комсомольської організації в цілому, про те, як виховувати комуністичний світогляд.

Учасники уроку прослухали записи улюблених пісень Ілліча і закінчили урок сучасними піснями «Партія наша рулевою» і «Пісню про Батьківщину».

переключка. РУКТО ВІРНИ

По чотири гектари цукрових буряків збирає щодня агрегат Олександра Брухала в колгоспі імені Леніна Новоград-Кізьського району (фото ліворуч). На фото праворуч (справа наліво): комбайнер Олександр БРУХАЛЬ, помічник комбайнера Василь БОГДАН і тракторист Олександр СКОРОМЧЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

СТАНІСЛАВА можна було бачити то в кабінеті директора заводу О. Є. Лукашенка, то в робітничому гуртожитку, то в районному Будинку культури, то в гурті хлопців і дівчат, що тільки-но закінчили зміну. І після тих зустрічей відбувся «вогник», присвячений 50-річчю Ленінського комсомолу. На нього зібралися люди трьох поколінь — ті, хто створював перші комсомольські осередки, хто відстоював завоювання Жовтня в борні з ворогами в період громадянської і Великої Вітчизняної воєн, і ті, хто носить біля серця комсомольський квиток зразка 50-го року революції.

Грає музика. Сміх, жарти. А ще — хвилювання на обличчі в кожного. І це зрозуміло. Коли зустрічається троє поколінь, спокійних не може бути. Та найбільше хвилюється секретар комсомольської організації Станіслав Оницько.

Мені довелося бути на цьому цукрокомбінаті на початку весни. Тоді комсомольський комітет очолював Микола Бондаренко. Я ось ми увечері зашли до клубу. Там було не більше чотирьох — п'яти чоловік. «А чого ж приходити, якщо тут нудьга?» — сказав скептично юнак у синьому светрі. Малолюдно було в клубі і другого, і третього вечора. Зате в гуртожитку веселилися, як хто вмів. Одні грали в карти, інші, випорожнивши пляшку горілки, заводили пісню.

Ось чому я приїхав здивувався, коли цього разу, приїхавши в Новоукраїнку, одержав від цукровиків запрошення на «вогник». Секретар райкому комсомолу Валентин Крещук, мабуть, помітив це здивування і додав від себе: «Цікавий буде вечір».

І ось ми в заводській їдальні. У центрі приміщення — великий стелід «До нових перемог крокуй, комсомол!». На столиках — квіти, запашні грони винограду. Тут же — тексти пісень сучасних, періоду громадянської війни...

— Давайте пройдемося в думці шляхами, які пройшов комсомол, — пропонує комсомольський секретар. І ось уже всі — увага, бо піднялася за столиком літня жінка. Це —

Марія Пилипівна Тичина, комсомолка 20-х років, колишній голова Новоукраїнського райвиконкому. Вона розповідає про те, як виростав нинішній цукрозавод, як працювали комсомольці, показує фотоанімки.

Тільки змовкла Марія Пилипівна, як лаборант-хімік Алла Сорока почала «Пісню про тривожну молодість». Якусь секунду бринів тільки її голос. Всього якусь секунду. А потім пісня стоголосно знялася і випурнула далеко за межі приміщення. Тут дружно співали і ветерани — колишній чекіст Іван Григорович Данилов, Олександр Євграфович Лукашенко, Марія Пилипівна Тичина і молоді господарі — робітники і робітниця.

Потім ще не раз цікаву розповідь ветерани продовжували юні піснюю.

В той перший свій приїзд на завод в не раз чув скарги, що мо-

А КОГО ВИ ОБЕРЕТЕ КОМСОМЛЬСЬКИМ ВАТАЖКОМ?

ЩЕ ОДИН ДЕБЮТ

льодь інертні, що самодіяльність важко організувати і т. д. А може, ніхто й не організував? Лише кілька місяців, як Станіслав Оницько очолив комітет, а вже помітні зміни. Нещодавно він організував змагання малюків на велосипедах. І недія тих змагань стала святом, відпочинком і для батьків. «Вогник» — теж ідея Станіслава.

Недільний воїн Радянської Армії, Станіслав Оницько, як секретар комсомольської організації цукро-

волик тільки дебютує. Та дебют одякий. Його попереднику важко було назвати комсомольським активістом. Станіслав без вагань називає:

— Лаборантка Валя Чернянова, помічник зміниного інженера Віра Цюма, лаборант-хімік Алла Сорока. Зараз на практиці у нас учні з Вінницького технікуму харчової промисловості Ніна Брабінта та Марія Константинова. Вони теж беруть активну участь в комсомольському житті.

В. ЦВЯХ.

ФОТОКОНКУРС „Промінь-68“

Книжка про Леніна.
Фото А. ДІВРОВНОГО.

ОХРЕСТИЛА МАТИ...

Відповідь молодій жінці

На зупинці чекав автобуса. Поглядаючи на дорогу, звернув увагу на знайому молодшу жінку, яка самотньо стояла збоку. Спочатку завагався, а потім все-таки підійшов до неї.

— Так ви такі охрестили дитину? — звернувся до неї після привітання.

— Охрестила, — ніяково опустила очі, відповіла вона.

— І у вас що, була в цьому конча потреба, чи, може, дитина на цьому настоїла? — з докором зауважив.

— Хай буде так. — її голос став тихим. — І люди мовчати будуть. Всі ми, хрещені, то хай і дитина буде...

Мені соромно стало за неї. Соромно тому, що вона сліпо підтримує релігійні обряди, хоч була непоганою ученицею в школі. І робить це для того, щоб «мовчали люди». В той же час мене навіть здивувало, що ця грамотна жінка і справді думає, що хрещення дітей — це лише християнський обряд.

А чи так воно в дійсності?

Переважає більшість віруючих вважає, що таїнство і обряд хрещення властивий тільки християнству і виконується з наслідування Христа, який ніби показав приклад хрещення в річці Йордан. Насправді це зовсім не так. Хрещення мало місце ще у стародавніх народів задого до виникнення християнства. Так, древні народи Єгипту, Персії хрестили своїх дітей у посудині з водою. До нашого часу зберігся обряд хрещення в народів Тибету і Монголії, хоч там і немає християнства.

Виходить, що це не такий уже «християнський» обряд. Цікаво відзначити, що перші християни самі не виконували подібного хрещення водою. За єврейським звичаєм вони у дітей чоловічої статі робили «обрізання» крайньої плоти. Про це недвозначно пише священна книга християн — євангеліє. — в якій сказано, що Ісус Христос був теж «обрізаний» згідно з заповіддю Мойсея на восьмий день після свого народження. Віруючі не можуть не знати, що саме «на честь» цієї «оперативної» щорічної і снічної за старим стилем християнська церква відзначає «обрізання господне». Виходить, що навіть Ісус Христос спочатку був охрещений за єврейським звичаєм і тільки пізніше — за християнським.

Не дивно, що у первісних християн було багато способів хрещення протягом сотень років. Так, в той час існувало «Іоаннове хрещення», «хрещення святим духом», «христове хрещення», «хрещення водою», «вогнем» і т. д. І тільки в 381 році в Константинополі Вселенський собор священників ухвалив прийняти одне хрещення — «христове хрещення». Саме тому у символі віри священники вставили такі слова: «Сповідую єдине хрещення в обличчій гріху».

Ось який це «християнський» обряд. Гадаєте, що зараз він у всіх віруючих християн однаковий? Далеко ні. Католики облявають хрещення водою, протестанти окроплюють, євангелісти проводять окривання водою дорослих людей, а православні опускають дитину три рази в «святую» воду і пропонують їй відкритись від нечистої сили.

Священники православної церкви приписують таїнству хрещення важливе значення і проводять його з особливою урочистістю. Вони стверджують, що цей обряд має певну магічну силу, а «свята» вода попереджує у новонародженого всякі хвороби, охороняє його від «нечистої сили».

Але ж так говорили і до виникнення християнства. У багатьох народів стародавніх часів вважалося, що вода змиває бруд з тіла людини, вона ж має магічну силу відганяти злих духів, чортів, демонів. У зв'язку з цим появився звичай обмивати новонародженого водою. І тут немає нічого особливого, крім звичайних вимог гігієни і піклування про здоров'я. На думку стародавніх народів, вода і вогонь мали очищувальні і цілющі властивості. Вода ошпарювала тіло. А вже і тепер після купання люди почувують себе ніби обновленими, свіжими. Говорять: «Викупався» — все одно, що знову народився». Такі властивості води пояснювали раніше наявність у ній божественної сили, і купання розглядали як релігійну дію.

Та ж сама християнська священна книжка — євангеліє — говорить не лише про хрещення водою, але й вогнем. В ній згадується і про це. Відома, що стародавні слов'яни

ТВІЙ СВІТОГЛЯД

проходили або перескакували через багаття.

Виходить, що в таїнстві і обряді хрещення ніякої таємниці немає. Цей акт був одним з прийомів лікування водою і вимогою гігієни. А коли так, то слід арозуміти, що він ніяк давно і християнська релігія використала його через багаття.

Найбільше зло цього обряду полягає в тому, що в момент його здійснення широко проповідують шкідливу ідею «первісного гріха» людини. Віруючому вселяють думку, що уже з народження, тобто по спадковості він грішник і повинен очиститись шляхом таїнства хрещення.

Ця реакційна ідея в капіталістичних країнах використовується експлуататорськими класами в своїх інтересах. Релігія відвертає увагу віруючих від соціального зла, класової боротьби, і зусилля трудящих спрямовуються на боротьбу з неіснуючою «нечистою силою». І поки трудящі думують про святі гріхи, про боротьбу з злим духом, про майбутнє райське життя, наживні класи тут, на землі, виживають з них всі соки для свого збагачення. І до всього лицемірно заявляють, що шлях до раю лежить через покірність, терпіння і смирення.

Як пережиток експлуататорського ладу, релігійний обряд хрещення сковає волю трудящих до боротьби за свободу і незалежність, а в умовах нашої дійсності провідує безсилля перед богом, пасивність в суспільстві і відвертає увагу віруючих від активної участі в будівництві комуністичного суспільства.

Не говорю уже про те, що переходи з маленькою дитиною і купання в холодній воді призводять іноді до захворювань і навіть смерті. Коли до цього обряду звертаються люди, які байдуже ставляться до релігії, то вони не усвідомлюють того, що цим самим підтримують традиції шкідливого минулого, релігійну ідеологію і її впровадження духовно і матеріально.

П. РЯБОЙ,
голова бюро обласної атеїстичної секції товариства «Знання», член позаштатного відділу редакції по пропаганді атеїстичних знань.

„Агитатор“ — молоді

Черговий вісімнадцятий номер журналу ЦК КПРС «Агитатор», що вийшов у світ, крім різноманітних матеріалів «Для доповідань, політінформаторів, лекторів», «Практика. Досвід. Ініціатива», «Питання і відповіді» та інших, включає в себе новий відділ «Бесіди про моральність» — для комсомольського навчання.

Слідом за першою статтею доктора філософських наук М. Журавкова «Радянська людина та її мораль», яку читач знайде в № 18, на допомогу учасникам і пропагандистам — керівникам гуртків «Бесіди про моральність» журнал «Агитатор» опублікує серію статей: «Моральний прогрес», «Комуністичний гуманізм», «Щастя і смисл життя», «Обов'язок», «Совість», «Честь і гідність», «Покликання і праця», «Про любов і дружбу».

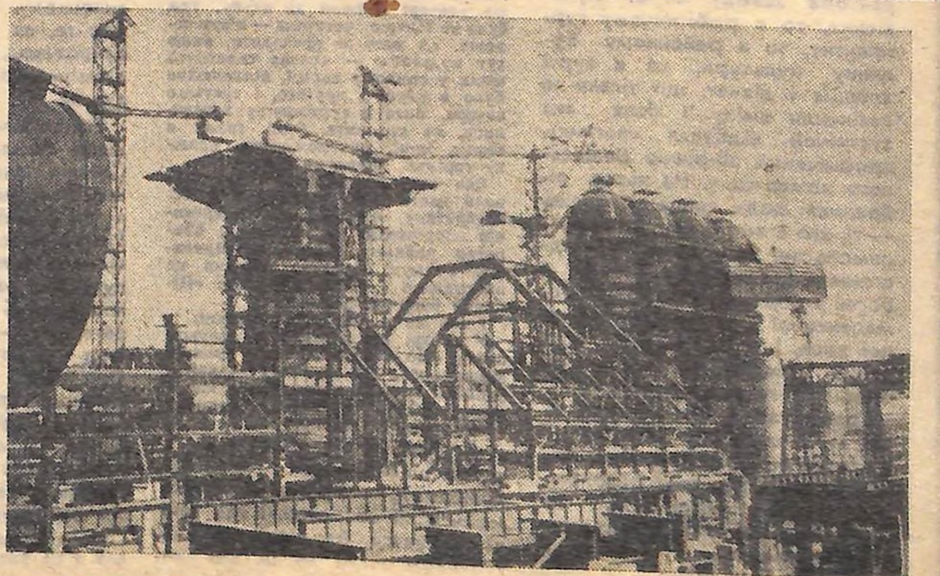
«Бесіди про моральність» покликані допомогти здовольнити все зростаючий інтерес молоді до морально-етичних проблем, дати слухачам марксистські відповіді на гострі актуальні питання моралі, сприяти глибокому засвоєнню молоддю високих моральних цінностей нашого суспільства.

БУДОВИ П'ЯТИРІЧКИ

П'ятсот мільйонів тонн чавуну на рік буде давати домія № 6, яка споруджується на Нижньотатиському металургійному комбінаті імені В. І. Леніна. Об'єм її — 2700 кубічних метрів. Нова піч — пусковий об'єкт третього року п'ятиріччя; за потужністю її нема рівних в жодній європейській країні.

На знімку: будівництво домія № 6 в Нижньому Тагілі.

Фото В. ВЕТЛУГІНА.
(АПН).

ВИ ЙДЕТЕ вулицями міста. Влітку. Сонце нестерпно напікає вам голову, плечі — струмочками починає збігати піт зі скронь. Вам жарко. Але ось з провулку дихнуло свіжим (так, так, саме свіжим) прохолодним повітрям, обвіяло гарячу шию, потягнуло попід комір...

СИГНАЛ ГРОМАДСЬКОЇ ТРИВОГИ

Чи можна дихати глибше?

сизину. Застра ж неділя. Ви збираєтесь, готуєте ліжж з самого ранку і в дорогу — на прогулянку. Тихо-тихо. Краса яка!

А потім... Далі ви йдете по чорному снігу. Не дивуйтеся, це справді буває. Особливо, коли кататися поближче до Кіровоградської теплоелектроцентралі. Ваш настрій стає темним, як той сніг.

Це взимку надається така можливість — своїми очима спостерігати подібне. Влітку ж дійсно, нічого не видно. Що ж, це добре? На жаль, ні. Все затишається на своїх місцях, тільки без фону білого снігу людина не помічає того пилу з сажею, який викидають деякі наші підприємства у труби, і вираз цей, «у труби» як не гірко, не іронічний.

Як показують численні досліді, постійне і масовне забруднення повітря в містах несприятливо діє на здоров'я населення і ті санітарно-побутові умови, в яких воно живе. Крім того, задимлена атмосфера наносить і матеріальні збитки.

Цей пиллоподібний бруд знаходиться у відкритому вигляді в малих концентраціях, які, звичайно, не можуть викликати гострих патологічних явищ, а діють в більшості випадків повільно і лише поступово приводять до хронічного захворювання.

На перше місце треба поставити пил, найбільш гострий і масовий вид забруднення атмосфери. У людини, якій доводиться дихати запиленним повітрям, дихання робиться поверховим, внаслідок чого легені недостатньо вентилуються і стають більш піддатливими для різних хвороб.

Він може викликати у людини загострення туберкульозу легень, приступи бронхіальної астми, часто травмує очі.

У позитря викидаються такі токсичні сполуки, як сірчані, окис водню, фтористий водень, ртутні сполуки і інші. Вони також діють на людей і інколи дають про себе знати через роки.

Забруднення повітряного басейну нашого міста окремими підприємствами в кілька разів перевищує допустиму максимально-разову концентрацію. Олійжиркомбінат, завод «Кісельгур», кондитерська фабрика провели заходи, які привели до зменшення шкідливих решток і газів, що насичують нашу атмосферу. Якщо це й не кінцева мета, то початок зроблено хороший. Теплофікація міста від ТЕЦ, яка вже впроваджується, приведе до демонтування опалювальних котельних в центральній його частині.

Проте інше — засмуче. Агрегатний завод (директор М. Д. Караманов), панчішно-шкарпеткова фабрика (директор О. К. Топчєнко), міська лазня (директор Л. Я. Лейзерович). Перші два підприємства розташовані поруч з ринком.

Кожного дня тут бувають тисячі людей. І вдихають разом із запахом гарячих пірижків вугільний пил. Кочегар Олександр Федоров з агрегатного показує, як дим з труби, що ледь-ледь виведена над дахом, майже не розсіюється, а так, згустками й падає вниз.

— Ці підприємства використовують для топки вугілля з великим вмістом золи і з великим процентом летючої речовини, — розповідає завідувач санидємстанції Олександр Олександрович Мелешко. — Не додержуються правильного режиму топлення.

Очисні споруди, пиле-зловлювачі на трубах відсутні, або мають низький коефіцієнт корисної дії. Концентрації пилу при різних відборах проб на території, що прилягає до вказаних підприємств, перевищують гранично допустиму норму в 5—7 разів.

На м'ясокомбінаті, де я побував, енергетик Юрій Гаврилович Соловйов, ніяково посміхаючись (у цей час чорний дим на повний хід валував з труби котельної), почав пояснювати, що це, мовляв, робота кочегарів. Варто лише їм відвернутись від приладів, як густа темна пелена починає застилати небо, осідає на землю. Це так. Але ж справи тут більш складні. Один із котлів перебудовується. На стінках димоходу в інших котлах товстим шаром залягла сажа, набагато зужуючи тягу. Мазут не встигає згорати весь, калорій не вистачає. Що роблять кочегари? Дати більше тепла — для них — пустити ще більше мазуту. А те, що надлишок його — це ж саме той чорний дим, — не їх справа. Принаймні, їх дії примушують так думати.

На заводі «Новатор» справи ще гірші. Регулювання, яке можливе у котельній м'ясокомбінату, тут відсутнє. У кочегарів знай, одна турбота — напхати котел відходами деревної сировини — опилками, стружками і обрізками — хай горить. Котел Щухова застарілої конструкції; дим, не маючи ніяких перешкод на своєму шляху, прямо йде у трубу. А недалеко — ринок, всюди люди — дихають цією кіптявою.

Зустрічаю механіка цього підприємства Бориса Сергійовича Лагуту. Запитав його про ситуацію з забрудненням повітря. Довго мьється Борис Сергійович, потім невпевнено: — Та ми ж... не вугіллям топимо. А дим... Ну, дим, бачте, йде.

І все.

Відходи? З їх диму менше сірчаных решток, але ж сажа і окиси водню, якими вони багаті, не менш шкідливі для людей. Кого про це запитувати? Може, відповідь Михайло Михайлович Хосєянов, директор «Новатора»?

Застаріле обладнання котельної на Асфальтовому заводі. Надлишок мазуту, як розповів майстер Дмитро Петрович Швиденко, теж завжди підіймається темною завісою, а потім, ясно, падає на землю, на рослини.

Всі відповідальні за такі дії особи дуже добре розуміють важливість цієї проблеми. І тому ще образливіше, що вони, люди, які самі люблять свіже повітря, байдуже відмахуються рукою на всі вимоги санітарної організації, ба, навіть просто викидають гроші — штрафи.

А. НЕЧИТАЙЛО.

м. Кіровоград.

ВІТРИНА ПЕРЕДПЛАТНИКА

Гострий і захоплюючий сюжет цього твору. М'яка і залащана мова, своєрідна і оригінальна побудова...

Розповідь про журнал і його тематику почата з нового твору Юрія Логвина, художника і письменника...

Молодий комунарський духом і просіянути тих, кому сьогодні сімнадцять, хто вступає на життєву дорогу...

Кони ржуть за Сулою, Спалахують погнища, і співають біліці Тарашанського полку...

Образ коней, який виписаний Григорієм Білоусом у цьому вірші і до якого все частіше звертаються молоді поети...

„Ранок“ — 69

Багата і невичерпна ця тема. У виконанні кожного поета і письменника звучить вона по-новому.

Тому «Ранок» зразка 1969 року — це насамперед поглиблене журналістське і письменницьке дослідження...

Боротьбі за світлі ідеали, візирем стійкості духу, до його вчення, в якому ми черпаємо собі натягу.

Щоб ближче познайомити читачів з журналом, варто назвати основні його рубрики: «Доброго ранку!» і «Мистецькі ранки».

«Для вас, про вас, з вашою участю, юнаки і дівчата!» — девіз «Ранку». І це шляхом виправданій девіз...

М. КІПОРЕНКО, головний редактор журналу «Ранок».

МЕНЕ ПОСАДОВИЛИ до столу в кут, подали відвінок, налили склянку пива...

Рядки з газети «Дзєнік Польські»: «Майже три тижні на краківській землі гостювали колонні радянські розвідники Першого Українського фронту...

Хорошим радянським розвідникам присвячена документальна повість В. Жигилія «Там, за лісом — Бєскіди».

...Його схопили жандарми. Майже зразу після приземлення. Зв'язали руки, кинули на підлогу...

На допит викликали на другий день опівдні. Майже добу ніхто до нього не навідувався...

У кімнаті, куди привели розвідника, було двоє. За широким письмовим столом сидів огрядний, з подвійним підборіддям обер-лейтенант...

Капітан сидів, обережно розтираючи то одну, то другу руку. Підвів голову, зустрів гострий погляд обер-лейтенанта.

Слідчий перезирнувся з перекладачем, відкинувся на спинку стільця. — Щаво... Докладніше!

Обер-лейтенант налив із спонса повну склянку газировки, поставив її на край столу.

— Та як вам сказати, герр офіцер? — Михайлов розвів руками, — Щоб дуже, так ні...

— Не вже ви мене за дурня вважаєте, герр офіцер? — І самодовольно додав: — У мене варить, не те, що в інших. Коли совети наскочили, а вдарили вонн, бодай не згадувати, так, що ми без штанів драгнулися...

Михайлов здивовано глянув на нього, потім широко посміхнувся. — Не вже ви мене за дурня вважаєте, герр офіцер? — І самодовольно додав: — У мене варить, не те, що в інших. Коли совети наскочили, а вдарили вонн, бодай не згадувати, так, що ми без штанів драгнулися, та тільки віздри було вже податись, одним

словом, кола вони нас узвали ще тепленьких, то дехто в штани наклав, пусти собі кулю в лоб. А я думаю — ні, якось воно та буде. І по-моєму вишло. Відправили нас у штрафну рету, спокують, кажуть, свою провинну кров'ю. Правда, попорвах і я, було, подумав — пропав ти, хлопче, а потім нічого, привичайся. Бог милував. А тут викликав мене командир і каже: хочеш заробити орден? Щоб це воно, думаю, значило? Появлявся так трохи, дя дя порядку. Де вже там мейн — відповідно.

Пошлемо, каже, тебе в тил ворога, ну, себго до вас, герр офіцер. Стрибеш на парашути, віддаси в Кракові одній людині батареї для рації, гроші, забєреш у неї пакек і рушай назад, через ліній фронту. І уважай, що орден твій. Страшнувало, кажу, та попробувати мож-

на. А сам думаю: тільки ви мене й бачили... — Хто ця людина? В Кракові? Відповідай швидко! — обер-лейтенант подався вперед, навалився черевом на стіл, аж він заскрипів.

— А біс його знає, — здвигнув плечима Михайлов. — Чого не знаю, того не знаю. Мені сказав: віддас батареї... — Де призначена зустріч? — На краківському ринку. — Коли?

— З двадцять четвертого по двадцять сьоме серпня з чотирнадцяті до вісімнадцяті години він чекатиме... — Як ти його вгадаєш? — Це він мене повинен вгадувати. У нього є мої прикмети. І по цій одежі. — Михайлов тиснувся у свій невбодовий темно-синій костюм.

— У руках я мушу тримати годинник, з верхньої кишені має виглядати ось ця картата хустинка. — Пароль? — Він підіде і питає: «Ви, була, не з Києва?» Я скажу: уявіть собі, з Києва. «Земляки, значить. То, може, у вас і закурити знайдеться?» Я відповідаю: сигарети курити? І подаю йому пачку сигарет. Після цього домовляємось про зустріч для обміну посліжками.

Обер-лейтенант засипав Михайлова безліччю запитань, повертався до, здавалось би, вже з'ясованого, намагався запалувати, але розвідник уперто тримався своєї версії, відпочи себе людину обмежену і нахвибу. Обернувшись допит, слідчий викликав солдата і наказав відвести Михайлова в камеру, так і не виявивши свого ставлення до всього того, що той розповів.

— Як на духу, — забожився Михайлов. — Знаєш, що тобі буде, коли збереш? — Ще б пак! — Михайлов черкнув долонею по горлу. — Шибениці! А вона, скажу я вам, герр офіцер, мені ні до чого.

— Слухай уважно. Сьогодні ти поїдеш до Кракова. Підеш на явку. З тобою будуть інші люди, передягнені, звичайно. І запам'ятай: стріляють вони бездоганно. Візьмемо резидента — твоє щастя, не візьмемо — ну, що ж...

Перша частина поєдинку виграна. Капітан Михайлов опинився в Кракові. Тепер лишалося головане — втекти. І тут капітан зрозумів, що допустив помилку. Версія з годинником виявилася неадалою. Майданчик, де торгують годинниками, був на самому виході з ринку, людей там мало. Про те, щоб непомітно сховатися в натовп, нічого й гадати. З обох боків «охоронці», очей не зводять.

Минуло три дні. Кіпається і четвертий. У капітана голова обертом їде: що робити? «Охоронці» — ні на крок, руки в кишенях. Останні хвилини... Останні хвилини... Ранок — що це? Постріл... Другий... На ринку паніка. Не стига капітан збагнути, що трапилось, як люди кинулися врозтіч: «Облава! Облава!» — галасував хтось несамовито. Переляканий натовп вмічч підхопив капітана і виніс на вулицю. Михайлов не став баритися. Шмигнув в один провулок, другий...

Уже навіть тоді, коли сідів у кущах далеко від великих доріг на околиці міста неподалік од Вісли, відчував, як у грудях калатає серце. Несподівана радість, страх за те, щоб не вийматися знову, не давали розвідникові спокою...

Почало сутеніти. На Віслі вдарил хлостем по воді якась чимала рибина. Десять моток скралапну кін. Михайлов підвів голову. Метрів за п'ятдесят від нього біля води зупинилася двоколка. Поляк?.. Може, допоможе перебраться на лівий берег? Поляк!.. Що ж робити? Непомітно добратися до візка, схопити пістолет і застрелити цього гада? Але ж поруч — місто. Тоді не втечеш... Спробувати втекти?.. Знову ж таки без шесту не обійдеться. Та й пароль на цю ніч не завадило б узнати...

Доки Михайлов отак сушив собі голову, поліцей вивіз з води починаючого й купуюного коня, прив'язав його біля двоколки і почав приймати в трусак у кущі. «Ага, голубчику, до вітру заголіть!» — гарячково подумав Михайлов, затискаючи шматок цеглини, що трапилось під рукою. Поліцей присів метрів за два від Михайлова, «Низькорослий, але кремезний і, мабуть, при силі», — відзначив про себе капітан. І, не думаючи вже нічого, не загалуючи наперед, схопився за ноги, кинувся на ворога. Поліцей, забувши шестет, підхопився. Удар, призначений по голові, припав на плече. У ту ж мить відтенованим до автоматизму рухом поліцей лівною б'є Михайлова у сонячне сплетіння. Капітану перехопило дух, він захитався... Все могло б закінчитися для нього трагічно, якби поліцей продовжував нападати. Він і спробував ударити правою, — і це, мабуть, довершило б діло, — але праця у нього не діяла — цеглина зробила спос. Замість удару поліцей зі стогином підвів голову хатає себе за пошкоджену руку, щоб угамувати біль, і в ту ж секунду розлучений капітан б'є його ребром долоні по шиї, а ногою — в пах. Блискавичний удар другою рукою валить поліцей на землю. Впершись коліном у спину ворога, Михайлов обома руками тягне на себе його праву руку, а тоді враз заламує її і притискає вздовж плеча. Поліцей глухо застонув.

— Попачея, наволоч партизанська! — польський зчинів Михайлов. — От підємо зараз у гестапо, там тобі покажуть, як нападати на офіцера.

— Та я сам з гестапо! — зрадів фашист. — Відпустіть!

— Так і тобі й повірив! Чого ж бродяш голый по кущах? — Не голый я. Коня кнував. На березі одежа лежить, там і документи.

— Ну, знаєш... Документи дістати не штука. Ти от скажи, який на сьогодні пароль у Кракові? — Кєнісберг.

— А відгук? — Гвинтілка. Та пустиш ти нарешті? — гестапаєць рвонував, але тепер Михайлов був напоготові. Він уже давно намаував у пєску цеглину і що було сили опустив її на голову фашисту...

Біля двоколки кін смачно хрумтів загопленою, видно, на ніч конюшником. Михайлов сховав до кишені пістолет, забрав документи. Серед них він знайшов і гестапський жетон... Тепер — до своїх...

Композитор Ігор ШАМО — автор багатьох пісень для молоді. Фото П. БЕРНШТЕЙНА («Ранок»).

Олександр ШАРВАРОК

Спасибі... Усім спасибі, кого не здолали стіни, хто жодного разу в ситість не став убирати тіло.

Хто випив снажливе зілля з великої чаші бою, хто бачив ненависті зірку крізь чисту зорю любові.

Спасибі усім неявилим, усім, хто прочинить двері, хто в жовтих садах по яблуні залишить майбутнім веснам.

Антон МИХАЙЛЕВСЬКИЙ

Ми забудем про це нескоро: Піки згадок відточени гостро. Ніч кричала, як чорний ворон, Після кожного нашого пострілу.

Короткі черги — вогню намисто — Для мирних буднів такі незвичні. А потім нас зустрічало місто. Світлось небо палке й величне.

Світанок в хмарі заклав крани. Роса, як радість, на кожній кроці. Ми сьогодні ніч розстріляли. Щоб на зміну їй пішло сонце.

На конкурс імені Юрія ЯНОВСЬКОГО

(Продовження. Початок в газетах за 21 і 24 вересня та 1 жовтня).

Щось передчував комісар. Довго не згоджувався. Потім сам темного вечора провів до очеретів. Руку довго не випускав. І недарма. Як обережно не скрадався Яшко, на другому березі його відразу ж схопили. Повели у штаб, у велику, добре освітлену світлицю. Аж до столу. Солдат гаркує:

— З того берега. Напевне, розвідник.

Офіцери звелись. І крайній справа рушив до хлопця:

— Хоменко?!

Микита. Син господаря. Впізнав. Це вже погано.

Микита розмахнувся, ударив правцею, звалив Яшка з ніг, а потім — носками чобіт — під груди, в голову, в живіт.

Хтось із офіцерів обурився:

— Це штаб, капітане, а не контррозвідка. І нащо б'єте дитину, капітане?

— Дитина? Це гадюченя! Його я сам повішу!

Скрутили руки, повели до якоїсь хатини, кинули на підлогу...

В штабі у білках було багато справ. Штаб розробляв план розгрому червоного полку, що наступав на п'яти. А потім — вечора, з горлікою, з дикими піснями... Та на ранок Микита був біля хатини, наказав відкрити всі віконниці і сльм почав допит.

— Ти будеш відмовлятися. Тебе так учили. І все-таки ти Хоменко?

ЯШКО ВИЖИВ. Одужав. Блідий, блідий придибав до комісара. Комісар сердився:

— Не влечиш ніяк. Візьму кий і добре почастую ним.

— Не почастуєте, Василю Степановичу.

— Чому так думаєш?

— Бо любите ви мене.

— Ти бачиш, яка красуня. Ну що з того, що люблю?

— Прийшов до вас за порадой.

— Додому хочеш?

— Додому встигну. Ще не час.

Діла в нас ще багато. Хочу в комсомол вступити.

— Добре! Й-богу, добре!

— А ви кажете: не влечу...

Його, ще з раною на грудях, прийняли до комсомолу. Він одужав. І хоч кінчилася громадянська війна, полк кинули на боротьбу з бандитами, що ще налітали на села, вояками переховувалися в яругах, лісах і перелісках, Яша в боях, у мирному житті не раз підтверджував високе звання комсомольця.

1923 року демобілізувався. На прощання зайшов до комісара. Той говорив схвильовано:

— Не крийся, Яшо, сумувати, чекаючи листів. Скоро і я попрацюю з Червоною Армією. Все дужче дають про себе знати рани... Чимало їх. Сам бачив — не товастя я від ворожих куль...

А потім:

— Як повернешся в село, не сховаєшся в куток, правда, Яшо? Я вірю: ти будеш боротися, щоб міцною була Радянська влада. Од-

Вогненний слід

БАЛАДА Микола СТОЯН

— Хоменко. Наймит вашого батька, Хоменко.

— Дивись! Заговорив. Що ж — підемо далі. Я хочу знати — ти тоді врятував комісара?

— Я врятував.

Офіцер хижо роздурив ніздрі. Потягся до ганючка. І відкинувся спиною на стілець:

— Хам! Гнида!.. Тебе послали в розвідку. Узяти, які в нас сили... Тепер ти все скажеш про свій полк...

Несподівано на вулиці розіравався снаряд, другий, біля річки спалехнула стрілянина. Офіцер кинувся до вікна. Гуркнули двері, і на порозі став сполотнілий солдат:

— Пане капітан. Червоні прориваються на вулицю!..

КОМІСАР провів командира:

— Наступ. Негайний.

— Я розумію тебе, друже. Я розумію тебе, дорогий Василю Степановичу. І мені Яшка дуже жаль.

Але ми до наступу ще не підготувались.

— Нам дивізія наказала взяти село. Нас білі не ждуть. І в цьому наша підготовка. Ударну групу поведе я...

Вдарили з останнього запасу снарядів. Левиною впали на ворогів. І ворог у паніці почав відступати...

«...Червоні на вулиці? Як жаль, що не можу тебе, більшовиченя, повісити».

Грім бою наростає. Гупали чобітьми, втікаючи, солдати.

Офіцер вихопив револьвер і тремтячою рукою почав стріляти у хлопчика. За три кроки стояв, а не міг влучити. Десь чулось уже могутнє «Ура!». Останньою кулею таки пробив груди. Вискочив із кімнати і, пригинаючись поза тинами, тікав до околиці...

Комісар осадив коня біля штабу. Збіг на ганок. Рвував двері кімнати. Втекли, не встигли прохотити й паперів. Та вони зараз над ішавили його. Ще двері. Треті. Кімнатка. В кутку перелякана жінка.

— Ви господарка?

— Впала на коліна.

— Я ж не винна, що вони влаштували тут штаб.

— Нічого вам не буде. Ви хлопчик полоненого не бачили?

Вивела на ганок. Показала рукою на скобочену хатину біля колодязя із журавлем:

— Так!

Лежав у крові. Лежав із заплющеними очима. Комісар схопив його не свої дужі великі руки й так і поїс вулицею до санітарної частини, що перав язувала перших поранених. Лікар — до руки, до пульсу.

Порадував:

— Ваш пастушок живий, товаришу комісар! Живий веш Яків Іванович!

— А чи житиме він?

— Рана важка...

не тебе попрошу: хоч як буде обмаль часу, але вчись.

ОСІНЬ В СТЕПУ особлива. Польотом неаліченного білого павутиння. Орачами і пізними сіваками.

Кляптями зеленої озимини. Золотом далекого лісу. Низьким сонцем. І ще не розгрузлою дорогою.

Вийшов на гору — і в молоде вісімнадцятирічне серце вдарило всіма вітрами — рідний край! Село і річка. І вбога хатина. І потиск руки батька, і плач матері, і радість сестри й брата. І вже летить селом звістка — Яків із армії вернувся!

Вернувся. Одноліткі, дівчата — з'являється він — сразу ж оточать тисним колом. Не пізнають. Та й як пізнати! Виріс, змужнів. Стрункий, білявий, з військовою виправкою, у військовій одежі кавалериста, він захоплював усіх. Діагач красюю, хлопців одягом, а старих — характером, звичками, розумом.

Вісімнадцять років йому, а вже чотири роки воював. Скільки він світа, скільки людей бачив.

Хлопець. Воїн. Він теж відстоював Радянську владу. І все добре, велике про Червону Армію переносили й на нього. І комсомольця. Скільки про них шепотіли: «Вони безвірники, вони звірі, вони мало не жеруть людей і говорити по-людському не вміють. Тільки й знають матюкатися». А він привітний, усміхнений і роботи не цуравсь, і старших шанував, і завжди йшов у всьому всім людям на поміч.

— І такі ви всі, комсомольці! — дивувались старі.

— Такі ми всі. Такими бути нас учить Ленін.

— Коли так, то гуртуй і наших до себе!

Горнулись. Писали заяви. Просили його писати заяви і ще підписувались невміло хрестиками.

Незабаром обрали його секретарем Панчівської комсомольської організації. Тридцять хлопців і дівчат стали під ленінське знамено.

ТОДІ ж він подружив із Ганною, Анночкою Прушинською, вчителькою початкової школи. Він полюбив її. Їх єднала спільна молодість і одні шляхи. Комсомолка Ганна теж боролася за Радянську владу, в частині особливого призначення воювала з бандитами.

Їхня дружба, їхнє кохання було особливим. Вони йшли поруч у всьому. Велі за собою всіх комсомольців.

(Далі буде).

Фотоконкурс „ПРОМІНЬ-68“ Майбутні воїни. Фото В. КЛЮЄВА.

ФУТБОЛ

ЗМІНА ЛІДЕРІВ

У 33-му турі чемпіонату країни з футболу серед команд другої групи класу «А» особливих сенсацій не сталося, якщо не вважати, що лідер підгрупи «Металіст» втратив на своєму полі очко в зустрічі з «Шинником», який займає десяте місце. Результат матчу між ними командами нічийний — 0:0. Це позбавило харків'ян першого місця. Його зайняв «Суднобудівник», який вдома переміг футболістів куйбишевського «Металурга» з рахунком 1:0.

«Труд», зазнавши поразки в Херсоні від «Локомотива» (0:2), поступився третім місцем дніпропетровському «Дніпру», який зіграв у Кременчуку нічию — 0:0.

Наводимо результати зустрічей між іншими командами: «Таврія» — «Кубань» — 0:1, СКЧФ — «Спартак» — 0:1, «Металург» (Запоріжжя) — «Динамо» — 2:0, «Металург» (Липецьк) — «Текстильник» — 0:0.

На сьогодні турнірна таблиця команд другої підгрупи другої групи класу «А» має такий вигляд:

Table with 5 columns: Team Name, W, D, L, P, O. Lists teams like Суднобудівник, Металіст, Дніпро (Дн), Труд, Сокиль, Кубань, Зірка (Кд), Таврія, Металург (З), Шинник, Ростсільмаш, Текстильник, Локомотив, Динамо, Дніпро (Кр), Спартак, Авангард, Металург (Кб), Зірка (Рз), Металург (Лп), СКЧФ.

ЩО ЧИТАТИМЕШ В 69-У?

ОЗНАКА КУЛЬТУРИ

Збори в журавлинських комсомольців були незвичайними. Говорили про те, кого можна вважати людиною культурною. І секретар комсомольської організації Пилип Скрипник, і завідувач клубом Лариса Коновальчук, і комсомолки Зіна Куленко, Люба Загородна сходилися на одному: культурна людина не та, що ввічливо скаже «будь ласка», що, зрештою, гарно одягнута, що поступиться місцем. Цього мало.

Буває, що поговориш з такою, зовні культурною, людиною про новини техніки, міжнародне становище, а вона лише червоніє. І вже думка про неї змінюється.

Природно, мова зайшла й про те, звідки ж брати ці знання.

— Вихід дуже простий, — посміхається Пилип Скрипник. — Треба лише читати газети...

Всі тридцять шість колгоспних комсомольців вирішили передплатити в цьому році «Молодий комуніст», «Молодь України», обласну молодіжну газету «Молодий комунар» та інші видання. Більшість комсомольців оформили передплату тут же на зборач.

Л. ПОЛІЩУК, сількор. Голованівський район.

ОРГАНІЗОВУЄ «ЮНІЙ ПРОПАГАНДИСТ»

Якось заговорив з товаришем про цікаву статтю в «Молодому комунарі». Виявилось, що статті він не читав, а про саму газету лише чув. Ми здивувалися. І тоді члени гуртка «Юний пропагандист» вирішили: кожному комсомольцю — обласну молодіжну газету. Особливо добре попрацювала в цьому році наш громадський розповсюдочувач преси Ліда Німенко. В результаті — кожен комсомолець школи передплачує «Молодий комунар».

Не забуває Ліда і наших молодших друзів. Піонери п'ятого класу передплатили тридцять п'ять, а піонери шостого — тридцять три примірники різних видань. Вміє дівчина пропагувати друковане слово.

С. ПРОДАЄВИЧ, учень Маловисківської восьмирічної школи № 2.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 4 жовтня. Перша програма. 11.00 — Телевізій. (К). 11.10 — Художній фільм «А тепер суди». (Кіровоград). 16.40 — «Наша афіша». (К). 16.45 — «Це по-комуністичному». (Харків). 17.15 — Для школярів. «Вчителько моя». (Дніпропетровськ). 17.45 — «На шкільних широтах». (К). 18.15 — Телевізійний альманах «Подвіг». (Запоріжжя). 19.00 — Уроchinий вечір, присвячений 150-річчю з дня народження грузинського поета Ніколоза Бараташвілі. (М). 22.00 — Естафета пошти. (М). 23.00 — «Хорей». «Спартак» — «Торпедо».

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ЧЕТВЕР, 3 жовтня. 17.15 — Молодіжна програма «Райдуга». (Одеса). 17.45 — «Бажані в кожній оселі». (К). 18.00 — Для дітей. «Олівець-Малюнець». (К). 18.30 — Телевізійні ігри. (К). 18.50 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Телеграма Іллічу». (Дніпропетровськ). 19.10 — «Галанти твої, Україно». (К). 20.00 — Програма «Час». (М). 20.30 — II Міжнародний молодіжний фестиваль естрадної пісні (Сочі).

для всіх. (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — «З днем народження». Музична розважальна програма. (М). 10.30 — Суботній репортаж. «Площа семи віків». (Львів). 11.00 — «Знання». Науково-познавальна програма. (М). 11.45 — «Джерело». Фольклорний клуб. (М). 12.45 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 13.15 — «Наша афіша». (К). 13.20 — Мультифільм. (К). 13.40 — «Залізничним віськам — 50 років». (К). 14.00 — Концерт українського народного хору. (К). 14.40 — «Наука, вік XX». «Довголіття машини». (К). 15.00 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 16.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.30 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.30 — «Лауреат премії ім. Ленінського комсомолу Дмитро Гнатюк». (К). 19.00 — «На воєннік». (Ленінград). 20.30 — «На меридіанах України». (К). 21.00 — Художній фільм. (К).

чі). 23.00 — «Українська кінопанорама». (К).

П'ЯТНИЦЯ, 4 жовтня.

16.45 — «Це по-комуністичному». (Харків). 17.15 — Для школярів. «Вчителько моя». (Дніпропетровськ). 17.45 — «На шкільних широтах». (К). 18.15 — Телевізійний альманах «Подвіг». (Запоріжжя). 19.00 — Уроchinий вечір, присвячений 150-річчю з дня народження грузинського поета Ніколоза Бараташвілі. (М). 22.00 — Естафета пошти. (М). 23.00 — «Хорей». «Спартак» — «Торпедо».

СУБОТА, 5 жовтня.

9.00 — Передача з Одеси. (М). 11.00 — Передача «Знання». (М). 11.45 — Фольклорний клуб «Джерело». (Тбілісі). 12.45 — Передача «Здоров'я». (М). 14.40 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 16.15 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.45 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.45 — «Лауреат премії імені Ленінського комсомолу». (Дніпро Гнатюк). (К). 19.30 — «На воєннік». (Ленінград). 20.30 — «На меридіанах України». (К). 21.00 — Художній фільм.

ВИПРАВЛЯЄМО ПОМИЛКУ

В замітці «День запам'ятається...» («Молодий комунар» за 1 жовтня п. р.) третій абзац слід читати так: «З. І. Власова, секретар Кіровоградського міського комітету партії» далі за текстом.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 2-43-33, відділів — 2-43-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.